

SIDE 14-16

Femretters middag med udsigt til Ayers Rock

M A G A S I N E T

REJSER

En guide til den italienske hovedstad

Roms åndehuller

Side 6-10

Madeira: Op- og nedture
på mountainbike

Side 18-21

Helsingør:
Tilbage til fortiden

Side 22-25

VARM JANUAR I THAILAND ...

Med tæerne begravet i sandet og palmernes skygge dansende på maven glemmer du hurtigt den kedelige danske vinter. Spies flyver dig direkte fra Billund til tropiske Thailand, og vi sørger for skønne hoteller i alle prisklasser. **REJS F.E.KS. 11/1 OG SPAR OP TIL 3.800,-**

REJS GODT

2 uger fra **5.749,-**

REJS BEDRE

2 uger fra **7.699,-**

REJS BEDST

2 uger fra **12.199,-**

Bestil ferien på spies.dk eller 70 10 42 00

SPIES

Musikeren, som fremkaldte de mest forunderlige dybe, hule og resonanssvingende lyde i dette to meter lange gamle musikinstrument, didgeridoo.

Foto: Monica Ritterband

Flybilletter

Flyrejsen til Australien fylder meget i det samlede feriebudget, så det er med at slå til på rette tidspunkt og måske overveje et ekstra flyskift for at spare penge. Modsat skal man også være opmærksom på, at et ekstra flyskift ikke nødvendigvis gør billetten meget billigere.

Magasinet Rejser tjekkede torsdag eftermiddag i denne uge flyrejser fra København, Billund og Hamburg til Sydney med udrejse 15. marts og hjemrejse 3. april (helt tilfældigt valgte datoer). Søgning foretaget på Travelmarket.dk. Søgmaskinen viser både billigste mulighed og den bedste (rejsetid holdt op mod pris).

Hurtigste forbindelse giver en samlet rejsetid på knap 24 timer, mens den langsomste af nedenstående (den billigste løsning fra Hamburg) tager 44 timer og 20 minutter.

Afrejse fra København:

Billigst: 7029 kroner. Flyselskab: China Southern. To stop hver vej.

Bedst: 8187 kroner. Flyselskab: Qatar Airways. Et stop hver vej.

Afrejse fra Billund:

Billigst: 7998 kroner. Flyselskab: KLM/China Southern. To stop hver vej.

Bedst: 8819 kroner. Flyselskab: SAS/Qatar Airways. To stop hver vej.

Afrejse fra Hamburg:

Billigst: 6193 kroner. Flyselskab: China Southern. To stop hver vej.

Bedst: 9070 kroner. Flyselskab: Qantas. Et stop hver vej.

Bestil i god tid

Tali Wiru-turen kan bookes på hotellerne i Yulara - og bør gøres i god tid.

Middagsoplevelsen i ørkenen er sæsonbetinget og lukker ned, når det sene forår og sommeren sætter ind.

Down under. Monica Ritterband tog sammen med sin mand på en aftenur ud i den australske ørken. Følg med hende med alle sanser åbne, og du vil blive mindet om, at man skal huske at investere i nogle måske umiddelbart smådyre oplevelser, som man til gengæld aldrig glemmer

Fem retter under ørkenens stjerner

”Down under” - det er jo en stående vending, som altid har lydt eksotisk i mine ører. At besøge den modsatte side af Jorden. Hvor vinter er sommer og forår efterår.

Dén virkelighed måtte jeg bare opleve én gang i mit liv. Og når det nu var første og måske eneste gang, jeg skulle tage det store kænguruhop fra København til Australien, måtte jeg også besøge nogle af de mest berømte og beskrevne turistattraktioner. Operahuset i Sydney, som jo er tegnet af danske Jørn Utzon og stod færdigt i 1972, og Ayers Rock, den kæmpe store røde klippe midt i det centrale Australien. I deres såkaldt outback. I den australske ørken.

Mine forventninger til den ikoniske byg-

ning og til den røde sten var neddroset. Jeg har simpelthen set alt for mange fotos af begge dele gennem hele mit liv til, at jeg kunne forestille mig en eneste ny vinkel på de to næsten klicheagtige attraktioner. Men jeg *må* sige, at se Utzons værk ligge der i Sydneys havnefront med sine creme-hvide, gigantiske skaller, der støder sammen på mest finurlig vis, ser så nytænkt og samtidig evigt ud, at jeg blev hel paf. Det er i mine øjne meget smukkere og mere sært i virkeligheden end i de stribevis af film og fotos, jeg har set af bygningen.

At jeg samtidig fik mulighed for at opleve Anne-Sophie Mutter spille Dvorak i operaens store koncertsal har gjort mig endnu mere

tryllebundet. Det var en af de få ting, jeg havde købt billetter til hjemme fra Danmark - et halvt år i forvejen, og heldigvis, idet salen var fuld. Jeg takkede forsynet. For jeg havde ikke planlagt særligt meget af min næsten en måned lange rejse.

Mutters spil lød i mine lægmandsøren som indbegrebet af perfektion. Jeg var helt solgt til både Mutter og Utzon, og jeg tænkte på vej til hotellet: Gid jeg aldrig vil glemme den vellyd og det syn.

Dog kunne jeg godt afstå fra at købe en billig og luset miniaturemodel i plastic af bygningen, som operahusets meget store tingeltangel-shop forsøgte at prakke os turister på. Dét synes jeg egentlig stod i et skærende mis-

forhold til bygningens genialitet. Og meget unødvendigt.

Fluenet og fluer

Det er nu ikke, fordi jeg har en modvilje mod souvenirs. Jeg elsker at have ting med hjem fra rejser, som minder mig om de sjove, skæve oplevelser, mine rejser ender med at være stykket sammen af.

Mine små rejsegaver til mig selv blev fra Australien en cowboyhat i ruskind med ventilerende huller i pulden og et fluenet - samt et kunstværk udført af en ung australier forestillende en stor betonmyre med en ringeklokke på bagdelen.

Hatten og fluenettet var absolut påkrævet. Når man rejser ind i den røde australske ørken, kan man ikke bevæge sig uden døre fra klokken 7 om morgenen til 18 om aftenen uden at have et fluenet om hovedet. Det svirrer og sværmer i dagtimerne med små sorte, nærgående fluer, som er vilde med at sætte sig i næsebor og øjenkroge og mund og ører og hår og nakke, ja, hvor som helst de kan finde husly på ansigtet.

Nedsmeltning efter klokken 11

Alle vi turister var iført fluenet i en byge af farver. Og dertil havde de fleste af os også fundet ly under bredskyggede hatte. Australiens ørken er selv tidligt forår brændende hed. Og de to store attraktioner Ayers Rock og Mount Olga bliver man frarådet at besøge efter klokken 11 om formiddagen og før helt sent på eftermiddagen. Man nedsmelter ganske enkelt.

Klipperne, som rent faktisk i området kun omtales som henholdsvis Uluru (Ayers Rock) og Kata Tjuta (Mount Olga) af respekt for den oprindelige befolkning, aboriginals, var monstrøse og massive. De var røde og skønne i morgensolen og røde på en anden måde i solnedgangen, og ja, de er et besøg værd.

Jeg stod side om side med alle andre selfie-freaks og placerede mig selv dekorativt i forhold til naturens rustrøde monumenter. Og de gjorde skam indtryk.

En smuk klit

Men dét, der blev en af rejsens største oplevelser, var en helt særlig middag i ørkenen, som hed Tali Wiru. Det betyder "En smuk klit".

Her kunne man komme på en meget anderledes og eventyrlig oplevelse i ørkenen. En hyper gang "desert-deluxe". Kun højst 10 par pr. aften. Det skulle emme af eksklusivitet.

Muligheden for at deltage var dermed begrænset - og eftertragtet - og jeg havde kun to nætter i Yulara, som hotelbyen i ørkenen hedder, men den sidste aften var der hul. Der var plads. Vi slog til, min mand og jeg, og besluttede, at middagen, som kostede 1725 kroner pr. person, var vores før-julegave til hinanden.

En uheldig start

Det var med spænding og glæde, jeg imødeså denne særlige ørken-middag. Vi stillede nyvaskede og nyfriserede op og ventede uden for hotellet på firehjulstrækkeren, der skulle bringe os et ukendt sted hen, langt ude i ørkenen, hvor vi skulle indtage en fin femretters menu med tilhørende vine, mens solen gik ned over klipperne Uluru og Kata Tjuta.

Uheldigvis havde det ellers ansete, men noget nedslidte hotel, vi boede på, Sails in the Desert, rod i bookingssystemet, så da bilen endelig kom, blev de fem andre par inviteret op i bilen, men vi blev ikke. Vi stod ikke på listen. Det var vel som at glide i en bananskræl: uventet, ubehageligt og ufedt.

Det krævede en del parlamenteren og "her kom man helt fra Danmark, og vi vil tale med direktøren ..." og mere af den slags ucharmerende retorik samt krav om et krydstjek af deres reservationslister. Det tog meget lang og skinger taletid, før receptionisten, som givetvis ikke havde det genetiske materiale til at

↑ Ørkenlandskabet ved solnedgangstide. Champagnen ligger kølig og klar. Foto: Monica Ritterband

← Jeg må erkende, at jeg er stærkt opløftet og skåler lidt vel rigeligt på og for Tali Wiru - den smukke klit. Foto: Patrick, vores unge tjener, som skulle læse økonomi, når sæsonen her i ørkenen var udløbet

Fluenet er et must, som alle turister bærer, når man i dagtimerne bevæger sig uden døre i den australske ørken. Foto: Peter Jessen Hansen

Fortsat fra foregående side »

blive hjernekirurg, møjsommeligt fandt ud af, at de havde begået en fejl.

Så vi kom med den ventende 4-wheeler. De øvrige gæster så heldigvis ikke specielt irriterede ud, men alligevel var mit stemningsleje sænket betydeligt. Jeg sad og forsøgte at komme i mere selskabelige omdrejninger, alt imens bilen, med os nu seks par, bumlede off-road ud i den røde ørken, i den begyndende solnedgang ...

Vi kørte og kørte. Ørkenlandskabet glødede, og det blev i stigende grad svært at bevare et minimum af arrigskab.

Lyd fra en fjern fortid

Sidste rest er totalt forsvundet, da 4-wheeleren sætter os af ved en rød sandklit, hvor der står tre uniformsklædte tjenere med varme, våde velduftende håndstykker, som vi lige skal vaske vores hænder med. De peger hen på bakken. Og beder os gå op og hen over den og videre i retningen af den nedgående sol.

I det fjerne hører vi nu først svagt en dyb, hul, inciterende resonans, som bliver højere i lyden, mere insisterende og dybere i tonen, alt som vi nærmer os.

Vores lille gruppe stopper al småsnak, vi går nu efter lyden. På toppen af bakken høres det nærmest med huden - de gentagne rytmer baner sig vej ind i kødet mellem brysterne, og

det er, som om ens egen stemme og lunger sættes i svingninger. En dyb guttural urlud som fra en fjern fortid.

Han sidder der ved bålpladsen med cowboyhat og stepper koncentreret takten, mens han blæser i sit cirka to meter lange cylindriske træror. Solens sidste stråler falder blødt og rødt på sceneriet. Hans fingre løber let hen over det smukke instrument, hvor der ikke er blæsehuller. Blot et hult rør.

Didgeridoo kaldes instrumentet, som er så gammelt, muligvis verdens ældste instrument, at arkæologer har fundet hulemalerier fra 500 år før vores tidsregning, hvor man ser aboriginere bruge en didgeridoo.

Okkuperede sanser

Vi får fransk champagne stukket i hånden, og nu begynder seancen med servering af små raffinerede hapsere - fra smørstegte krydrede kammuslinger, som serveres i en porcelænske, til kængururillette til små ostegratinerede fiduser, som jeg desværre ikke lige kunne detekttere, hvad var, andet end det smagte frydefuldt.

Mine sanser var ret okkuperede af den hule, dybe indtrængende lyd og solen, som lige tilod os at se Uluru og Kata Tjuta på måske 30 kilometers afstand. Måske mere. Hen over ørkenens små vindblæste og i aftensolen grafisk aftegnede sorte småbuske i det røde sand. Og så champagnen, som køligt og blidt bob-

lende helt af sig selv og hyppigt fandt vej til min mund.

Et måltid udspillede sig ...

På en interimistisk opbygget træterrasse højt hævet på sandbanken blev vi placeret. Vi var 12 gæster i alt. Og til os seks par var der fordelt tre tjenere og en kok og derudover diverse håndgangne mænd, der hjalp til.

Et måltid på fem retter udspillede sig. Delikate retter, ikke anstrengende eller avantgardistisk eller en halsbrækkende udfordring for smagsløgene, men den største velsmag af fisk, kød, ost og sødt. Dertil de bedste australske vine. Og vinglassene var kuglerunde og uden stilk - de skulle kunne klare et ørkenpust.

Der var nu vindstille og blidt og hverken for varmt eller koldt.

Jeg var henrevet, jeg var forført af stjernerne, som åbenbarede sig blinkende og skinnende som små stykker nypudset sølv på den lidt senere buldrende sorte himmel.

Jeg har aldrig, hverken som ung eller ældre, haft sfæriske prinsessefantasier, men lige her fik jeg den tanke, at nok præcis sådan har royale selskaber ladet sig opvarte gennem århundreder. Uanset hvor de befandt sig. Og her fik jeg en mundsmag på privilegiet.

Stjernestund

Ved desserten blev vores lys på bordene slukket, og en behagelig stemme entrerede mør-

ket. Med en laserpind pegede han op til både de stjerner, vi kendte, og de mere ukendte og viste os mælkevejen og fortalte om, hvor mange lysår stjernerne var væk. At dén og dén stjerne var uddød for millioner af år siden, men dens lys, som vi lige nu så knivskarpt på nattehimlen, var stadig på rejse. Så langt væk ... var de, var vi.

Vi sad ved store rustikke plankeborde, kun et par pr. bord og med meget stor afstand imellem bordene. Vi talte alle dæmpet. Det var, som om det var en fælles overenskomst.

Luksusspejdere

Der blev diskret holdt i hånd, både det unge forelskede par, de to intellektuelle herrer, som stiltørdigt aede hinanden over armen - og over kinden. Ja, alle par måtte enten lige hastigt give partneren et lille lykkeligt klem i hånden eller et kys.

Bålet blev tændt. Vi rejste os og bænkedes os omkring ildstedet. Kaffe, cognac, likører og kakao. Nu sad vi som luksusspejdere, mætte, lette om hjertet og dybt tilfredse, og jeg tænkte, hvis ikke dette talentfuldt orkestrede sanseorgie kunne skabe glæde, så tror jeg ikke, noget kan.

Dén eventyrnat i den røde australske ørken er en stjernestund i mit livs rejsebog, jeg aldrig vil glemme.

Af **Monica Ritterband**, rejser@jifmedier.dk